

een  
MELODIE  
uit de Diepte

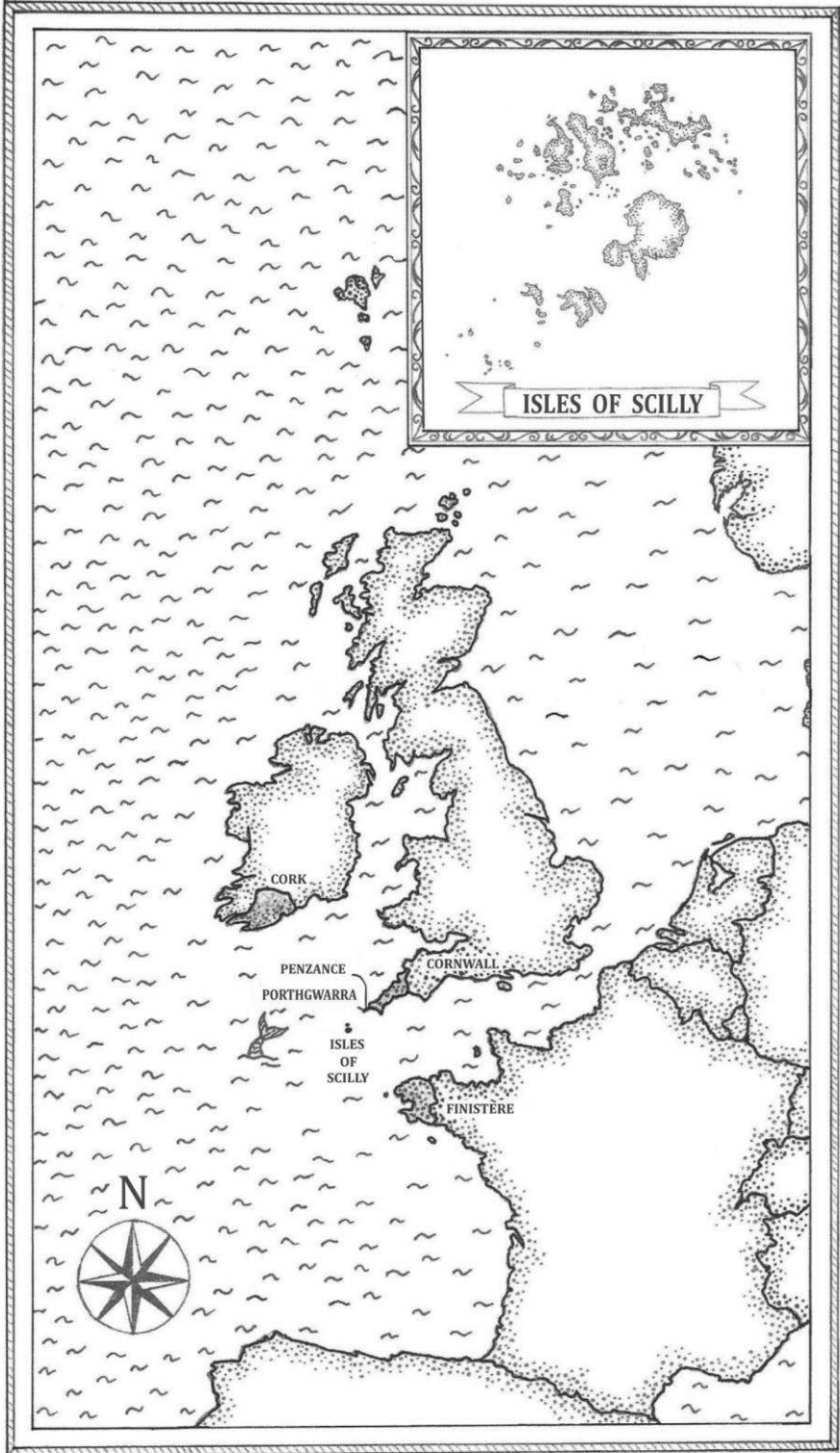


een  
MELODIE  
uit de Diepte

*Young Adult*

Maya A. Miller

Auteur: Maya A. Miller  
Coverontwerp: MaryDes Designs  
Artwork: M. Vermeulen  
Auteursfoto: Henri Dumortier  
ISBN: 9789464851885  
©Maja Vermeulen  
©Books by Candlelight (BE)





# Woordenlijst

chasse: Frans; jacht

couronne de vie: Frans; levenskrans

courtship: Engels; verkering

école: Frans; school

empereur: Frans; keizer

gardaí: Iers; wachters, bewakers

grotte obstétrique: Frans; de verloskundige grot

joie de vivre: Frans; levensvreugde

jumeaux/jumelles: Frans; tweelingen

madame: Frans; mevrouw

maighdeana mhara: Iers; zeemeerminnen, maagden van de zee

marier (se): Frans; trouwen

matching colours: Engels; passende kleuren

miss: Engels; juffrouw

ordú: Iers; bevel

trench: Engels; geul, loopgraaf

twinfest: Engels; tweelingenfeest







# Allec

Hier zit ik weer. Alleen.

Mijn beste vriend is voor vier weken op backpackreis met zijn oom en ik breng de laatste grote schoolvakantie in mijn eentje door. Op mijn broer na dan, die mij af en toe vergezelt. Net nu, precies een jaar nadat mijn ouders besloten dat ze liever in Zwitserland wilden wonen voor mijn vaders werk. Waardoor ik kon kiezen: meegaan of op kostschool. Maar ik wou een andere optie en die heb ik gevonden bij mijn oudere broer. Hij nam me in huis. En toen waren we nog met twee...

Ik zit hier met mijn rug tegen een koude metalen afsluiting gedrukt, te futloos en te dronken om mijn eigen pijnlijke positie te veranderen. Er liggen al enkele bierflesjes naast mijn benen op de grond en de laatste heb ik in mijn hand. Vanuit mijn ooghoeken zie ik de straatverlichting

weerkaatsen op de kasseien. Ik ben langs de rand van de klif niet goed zichtbaar. Het is al te donker en de lichtkring van de dichtstbijzijnde lantaarn is zeer beperkt. Mij kunnen ze niet zien want de volle maan zit al een tijdje achter de wolken.

Dit dorp is met moeite vijf straten groot. Vanaf hier zie ik het dorpsplein met de verzorgde perkjes en de bakkerij waar ze de lekkerste koeken verkopen die ik ooit al heb gegeten en waar de roddels verser zijn dan het brood. Er staan heel wat kleine, verzorgde huizen. Daarnaast bevindt zich het dorpscafé waar eenmaal in de maand een jongerenavond wordt georganiseerd. Die avond kom je de interessantste mensen tegen. En vanavond is het zo'n avond.

Normaal zit ik hier met Louis en nu hij er niet is voelt het meer als gluren aan dan anders. Maar ik heb geen zin om te vertrekken en in mijn huidige staat zou dat waarschijnlijk ook niet lukken. Zeker niet wanneer dat mooie meisje met de lange blonde krullen opnieuw de zaak verlaat. Ze hangt tegen een kerel met een donkere pet aan. Samen strompelen ze naar het steegje om de hoek. Daar zijn deze avond al heel wat stelletjes in verdwenen. Het ziet eruit als een verborgen en onzedig weggetje dat je moet doorlopen om bij de tuin van Eden te geraken. Daar waar de slang wacht om je de appel aan te bieden en je te verleiden er een hap uit te nemen. Zo noemen de jongeren dat steegje dat uitkomt op een klein park met een griezelig stenen beeld in het midden: de weg naar Eden. Al vind ik dat het precies een hellegat lijkt. De ingang van het straatje bevindt zich tussen twee hoge huizen die door een bakstenen boog verbonden worden. In die overbrugging zijn twee nissen gemetseld en de donkere gaten lijken net ogen. Om het nog erger te maken, gaat de bovenrand van de sierboog naar de huizen toe omhoog, als hoorns. Onwetend betreden ze het terrein van de duivel. Zo denk ik erover, maar ik heb dan

ook veel fantasie... zegt de schoolpsycholoog toch.

Het meisje zwaait haar smalle benen voor elkaar en verzwikt steeds haar enkels. Ze buigt het hoofd om haar jeansrokje omlaag te trekken en haar blonde lokken vallen als een waterval voor haar gezicht. Met een verbazend sierlijke armbeweging neemt ze het haar samen en legt het over een schouder. Ik zie het beeldschone profiel van haar gezicht verschijnen... en weer verdwijnen als ze met die kerel de hoek omgaat.

Starend naar het steegje voel ik me een beetje alleen en misselijk. Mijn maag keert. Het speeksel loopt in mijn mond en slikken maakt me nog ongemakkelijker. Ik draai me snel opzij en steun met mijn handen tegen de onderste staaf van de omheining terwijl ik mijn maaginhoud uitkots. Nog kokhalzend laat ik me achterover vallen op de koele grond. Met mijn arm strijk ik over mijn mond om speeksel en kots weg te vegen. De krampen in mijn buik zijn gestopt.

‘Aaargh, ik moet echt ophouden met drinken.’

Voor mijn gedachten overgaan tot zelfmedelijden pikken mijn oren geschreeuw op vanachter de huizen naast het café. Daarna roept een hoge schrille stem: ‘Stop!’

In sneltempo krabbel ik recht en sprint onvast naar de steeg waar het geluid vandaan komt. Mijn voetstappen roffelen op de kasseien en dreunen na in het straatje. Ik vlieg er doorheen en kom niemand tegen. Aan de ingang van het parkje zie ik dat de kerel het meisje met zijn lichaam tegen een standbeeld vastpint. Hij houdt haar gezicht achterover door zijn hand over haar mond te leggen. Haar rok is al tot over haar dijen geschoven. Het meisje kronkelt onder haar belager. Met haar handen probeert ze hem weg te duwen. Ik wil net tussenbeide komen wanneer ze hem in het vlees tussen zijn duim en wijsvinger bijt. Hij trekt zich meteen terug en geeft haar ondertussen met zijn andere hand nog een harde klap in het gezicht. Haar achterhoofd smakt

tegen de stenen kapitein. Als een lappenpop valt het meisje op de grond.

‘Je moet je zo niet kleden als je geen seks wil!’ roept haar aanrander hard. Zijn voet is al onderweg om haar nog een stamp te geven wanneer ik met een zwaai van mijn been die van hem vanonder zijn lijf veeg. Snel ga ik beschermend tussen het meisje, dat langzaam overeind komt, en hem in staan. Met veel gekreun krabbelt hij terug recht en haalt hij met zijn vuist naar me uit. Ik ontwijk zijn arm en grijp hem vast. Mijn rug draai ik voor zijn lichaam en ik werp hem over mijn heup. Kermend smakt hij tegen de stenen. Mijn jarenlange judotraining heeft toch iets opgeleverd. Dreigend ga ik over hem hangen.

‘Laat haar met rust, rotzak.’ Mijn neusvleugels staan wijd en ik bal mijn vuisten zo hard dat mijn knokkels wit aftekenen onder mijn huid.

Hij kijkt me met grote ogen aan. Geleidelijk begint hij achteruit te kruipen als een groteske spin. Eens hij verder van ons verwijderd is, voelt hij zich heel wat zekerder. ‘Ze kleedt zich als een hoer!’ zegt hij luid.

‘Dat betekent niet dat je met haar kan doen wat je wil. Ben jij eigenlijk niet opgevoed? Heb jij geen respect? Nee is nee!’ gooi ik eruit, want ik kook van woede. ‘Maak dat je wegkomt voor ik je eigen hand door je strot ram,’ dreig ik met een onwaarschijnlijk beheerste stem. De adrenaline stroomt door mijn lichaam. Mijn handen trillen terwijl ik die dwaze kerel razend aanstaar. Geschrokken krabbelt hij verder achteruit.

Wanneer hij dicht bij het steegje is, springt hij overeind en sprint zo snel als hij kan weg. Tot mijn groot genoegen botst hij nog tegen een bankje waarbij hij vloekend naar zijn been grijpt. Al hinken vlucht hij verder.

Na enkele diepe ademteugen ben ik voldoende gekalmeerd. Ik draai mij om en ga dichterbij het meisje staan.

Ze zit bijna rechtop en ondersteunt haar bovenlijf met haar armen. Haar benen liggen zijwaarts gedraaid. Ze krimpt ineen wanneer ik haar aankijk. De in het maanlicht fonkelende lichtgrijze ogen verdwijnen snel, wanneer ze haar gezicht afwendt. Dan zie ik een kleine bloedstraal langs haar mondhoek naar beneden lopen. Vlug diep ik een zakdoek op uit mijn broek en geef die aan haar. Ze neemt hem aan. Wezenloos blijft ze ernaar kijken. Ik laat me vlak voor haar op mijn knieën zakken en pak het stoffen doekje terug over. Ze deinst niet voor me terug als ik met een hoekje van de stof haar wang en kin begin schoon te maken. Nieuwsgierig slaat ze haar ogen naar me op en haar gezicht wordt minder star.

‘Euh ... Ben je in orde? Heeft hij je ... Heb je pijn?’ vraag ik nogal onhandig.

Ze schudt snel haar hoofd en probeert dan ook de rand van haar rok omlaag te trekken. Sjorrend aan haar kledij rolt ze op haar knieën. Ik bied haar een hand aan om recht te staan. Voorzichtig neemt ze die vast. Rustig trek ik haar rechtop terwijl ik zelf opsta. Eens op haar benen zakt ze er een stukje door, maar ze herpakt zich snel. Haar schoenen met hakken is ze kwijtgeraakt tijdens het geworstel.

‘Gaat het wel?’ vraag ik haar.

Ze raakt haar achterhoofd aan en kreunt even.

‘Je moet naar een dokter.’

Ze kijkt me wezenloos aan.

‘Je moet naar het ziekenhuis in Penzance,’ ratel ik door. ‘Zal ik telefoneren om een taxi?’ Vlot haal ik mijn mobiel uit een jaszak.

Op het moment dat ik het scherm aanraak om het telefoonnummer te zoeken van de dichtstbijzijnde taxidienst grijpt het meisje een arm beet en schreeuwt in mijn oor: ‘Nee, ik wil niet naar het ziekenhuis! Je mag me niet sturen!’

Verbluft staar ik haar aan. 'Maar je bent gewond en...'

Haar gezicht is helemaal wit van angst.

Haperend zeg ik: 'Als je echt niet wil gaan, moet je niet. Ik zal je heus niet dwingen. Maar je bloedt en je hebt misschien een hersenschudding.' Ik kijk op mijn horloge. 'Mijn broer werkt als arts in opleiding in het ziekenhuis. Waarschijnlijk is hij al thuis van zijn dienst. Hij kan je ook verzorgen voor je naar huis gaat.'

Met grote ogen kijkt ze naar me op. Zonder die onhandig hoge schoenen reikt ze net tot aan mijn schouders. We blijven enkele tellen staan terwijl ze mij inschat. Een korte knik, ze heeft besloten.

'Ik ben met de fiets. We zullen dus even moeten terugwandelen.' Ik neem het voortouw en ze stapt schuchter mee. Ze loopt vlak achter me aan, dus heeft ze vertrouwen in mij. Wanneer we door de steeg wandelen, kijkt ze voortdurend rond zich. Ze ademt luid uit als we bij mijn fiets aankomen. We zijn beiden opgelucht.

Ik ben blij dat ik mijn broers fiets heb meegebracht in plaats van mijn eigen mountainbike, waar geen licht en vooral ook geen bagagerek op zit. Met een korte ruk trek ik de fiets van de grond en zet ik hem klaar. Ik help het meisje om op de metalen zitting te klauteren, terwijl ik het stuur stevig vasthoud met een hand. Wanneer ik op mijn zadel kruip en de fiets al een beetje beweegt, grijpt ze de bagagedrager stevig vast. 'Klamp je goed vast aan het zadel of ... aan mij. Ik ga vertrekken.' Na enkele harde trappen ben ik stevig op weg. Even houdt het meisje zich nog vast aan het zadel, maar wanneer we heuvelopwaarts rijden, grijpen haar handen naar mijn zij. Ik moet erdoor glimlachen.

Na een kwartier ploeteren komen we aan bij mijn huis net buiten het dorp Porthgwarra. Het staat er al jaren. Vroeger was het van een soldaat die heeft gevochten in de oorlog.

Jasper had hem, toen hij jobstudent was, verzorgd wanneer hij een been moest laten amputeren wegens diabetes. Eerst in het ziekenhuis en later in een revalidatiecentrum. Die oude veteraan kon dat wel waarderen, iemand die hem hielp en luisterde naar zijn verhalen over de oorlog. Wanneer hij permanent naar een verzorgingstehuis moest, heeft de oude man zijn huis aan mijn broer geschonken. Ik ben er bijna onmiddellijk na de verhuis van mijn ouders ook komen wonen. Ondertussen is het huis ook al helemaal opgeknapt. Mijn broer noemt het een moderne woning met authentieke elementen.

Voorzichtig hang ik Jaspers fiets op in de garage. Ik ga ons huis binnen via de garagedeur en loop naar de keuken. Ik laat het meisje erin, trek een stoel vanonder de tafel en bied die aan.

Met een luide stem roep ik mijn broers naam door de gang. Wanneer ik de keuken terug binnenkom, zie ik haar nieuwsgierig om zich heen kijken.

‘Ik heb me eigenlijk nog niet voorgesteld. Mijn naam is Alec. Hoe heet jij?’ vraag ik, terwijl ik op een stoel naast haar ga zitten aan de ronde keukentafel.

Heel stil zegt ze haar naam: ‘Lorelai.’

‘Dag Lorelai.’ Ik kijk haar glimlachend aan.

Ze lacht schuchter terug. ‘Hallo.’

Wat een lawaai maakt mijn broer in de hal. Loopt hij van de trap? Of is hij eraf gevallen?

Ik bereid me al voor op zijn aanblik. Zowel meisjes als vrouwen staren hem aan of kijken hem na wanneer hij passeert. Het is gewoon niet eerlijk. Hoeveel ik ook train, mijn spieren lijken bijlange nog niet op die van hem. Al is mijn gezicht, met helblauwe ogen, enkele sproeten en lichtrood haar, zeker niet onknop, is mij verteld. We lijken zelfs zeer goed op elkaar, maar hij heeft gewoon blonder haar en meer charisma. Denk ik toch.

De deur vliegt open en zijn stem reist voor hem uit. 'Jij bent laat thuis. Heb je weer de hele tijd zitten gluren? Het is wel een rare hobby. Ik moet mij er niet ongerust over maken zeker?' Hij grinnikt om zijn eigen grapje. 'Er staat nog eten voor je in de koelkast. Het is ... Ooh ...' Hij ratelt door tot hij Lorelai opmerkt.

Ze kijkt hem aan, draait dan direct haar gezicht om naar mij en ze kijkt zo nog een paar keer heen en weer. Haar mond valt een klein beetje open.

'Ja, we lijken op elkaar, maar ik ben knapper,' zegt mijn broer nogal zelfingenomen.

'In je dromen,' zeg ik terwijl ik met mijn ogen rol.

Een op gegiechel lijkend geluid ontsnapt haar. Ze kijkt me verlegen aan. Ik krijg het er precies warm van.

'Als je een meisje meebrengt, waarom roep je mij dan?' vraagt mijn broer verward.

'Ze heeft verzorging nodig, ze is ... euh ... aangerand geweest,' zeg ik. Onzeker staar ik naar mijn handen die op tafel liggen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Lorelai bewegen.

Na die woorden schiet mijn broer in actie. Jasper gaat dichterbij haar staan en ze maakt zich onmiddellijk klein.

Meteen help ik mijn broer door haar te kalmeren. 'Dit is mijn broer Jasper en hij is een dokter.'

'Waar heb je pijn?' vraagt mijn broer lief maar nadrukkelijk.

Ze wijst naar haar lip.

'Ze had een bloedlip. Ik denk dat die ondertussen gestremd is,' zeg ik snel. 'Lorelai heeft ook ergens een buil of zo op haar achterhoofd.'

'Ik haal eerst mijn dokterstas, daarna kan ik je helemaal onderzoeken en correct verzorgen.'

Lorelai en ik kijken elkaar even kort aan en wenden dan allebei ons gezicht af.

Even later komt Jasper terug met zijn tas en loopt naar



haar toe. Hij gaat achter Lorelai staan en kijkt naar haar achterhoofd. Een tel later tast hij over haar schedel.

‘Ik zie geen wonde maar ik voel een grote buil,’ zegt hij wanneer ze ineenkrimpt. ‘Wel ga ik nog controleren of je geen hersenschudding hebt. Heb je hoofdpijn, behalve op de plaats van je buil?’ vraagt hij terwijl hij een stoel neemt en vlak naast haar gaat zitten.

Ze schudt haar hoofd.

‘Heb je moeten overgeven?’

Nu kijkt ze hem aan alsof hij een rare taal spreekt.

‘Nee,’ antwoord ik snel in haar plaats.

‘Dat is al een goed teken. Wil je even mijn kant op kijken in plaats van naar mijn broer?’

Ze wordt op slag helemaal rood en ook ik voel mijn wangen branden.

‘Zo, een beetje meer kleur kan nooit kwaad. Wil je even het lichtje volgen met je ogen?’ Hij gaat heen en weer, van boven naar beneden met zijn kleine zaklamp. ‘Waauw, je hebt dezelfde ogen als mijn vriend. Er zitten ook kleine blinkende spikkeltjes in jouw irissen. Dat is vreemd.

‘Ik had het ook al gemerkt,’ bevestig ik zijn bevinding.

Lorelai kijkt ons beiden verbaasd en ook een beetje ongemakkelijk aan.

Jasper steekt vlot zijn lampje weg en haalt ontsmettingsmiddel en steriel gaas uit. Dat middel dept hij voorzichtig op de wonde aan haar lip.

‘Is ze nu in orde?’ vraag ik ongerust.

‘Lichamelijk wel, maar ik weet niet of je geest zo snel over zoiets als aanranding geraakt. Wat is er eigenlijk gebeurd?’

Ik kijk Lorelai aan en hoop dat zij het durft te vertellen. Mijn broer geeft het normaal niet snel op. Hij kijkt ons beurtelings aan.

Ik sta op het punt om te breken wanneer Lorelai plots

van wal steekt. 'Er was een jongen en hij nam me mee naar buiten. Ik had twee drankjes gedronken en voelde me ... raar. We hadden samen gedanst. Ik dacht dat hij vriendelijk was, maar dat was hij niet, niet echt. Hij wou gewoon meer ... en ik wilde niet. Ik kon het niet...,' vertelt ze hakkend.

Mijn handen ballen zich tot vuisten als ik het verhaal opnieuw hoor en ook mijn broers gezicht vertoont tekenen van walging.

'Uiteindelijk heeft je broer me gered,' zegt ze met een mooie halve glimlach waardoor mijn hart een slag overslaat.

Met een klop op mijn schouder maakt mijn broer zijn appreciatie duidelijk.

'Goed, nu de wonde verzorgd is, zou ik willen dat je een melding maakt bij de politie.'

Lorelai springt snel recht en grijpt dan duizelig naar de rand van de tafel. 'Nee! Dat kan ik niet doen... Mijn familie zou boos zijn.'

Jasper schrikt van haar reactie. 'Ben je het zeker?'

Ze knikt.

Nadat hij haar vastberaden gezicht aankijkt, zie ik dat hij een beslissing neemt.

'Ik maak mij uit de voeten. Ik denk dat ik eens bij Levi op bezoek ga in het restaurant,' zegt hij. Ondertussen neemt hij zijn sleutels en vertrekt naar de garage. Terwijl Jasper zijn hoofd vanachter de deur uitsteekt, zegt hij: 'Je bent vrij om op onze zitbank te blijven slapen. Of ik wil je ook thuis afzetten. Je moet maar telefoneren als het nodig is.'







# Alec

We blijven nog even in stilte aan de ronde tafel zitten. Wanneer ik de auto hoor wegrijden, durf ik Lorelai mee te vragen naar de woonkamer. Als een echte heer laat ik haar eerst een plaats kiezen op de sofa. Doordat ze een uiterste kiest, kan ik respectvol plaatsnemen aan de andere kant, al is deze bank gelukkig niet zo lang.

‘Wil je eerst naar huis bellen? Of moet ik je brengen met mijn fiets?’ vraag ik nogal onwillig.

Verschrikt schudt Lorelai haar hoofd. ‘Mijn familie denkt dat ik bij mijn vriendin slaap,’ mompelt ze snel, ‘dus moet ik niemand iets laten weten.’

Opgelucht voel ik mijn schouders ontspannen en leun ik iets zelfzekerder achterover.

‘Wil je graag een film bekijken?’ vraag ik

Lorelai kijkt me weifelend aan terwijl ze aan de zoom van haar rok frunnikt. Langzaam schuift ze achteruit op de bank. 'Ja, dat is leuk.'

'Welke film wil je dan zien?' vraag ik haar nieuwsgierig.

'Euh ... Ik heb geen idee ... Ik ken er niet veel. Kies anders zelf een goeie.'

'Oké.' Mijn gedachten gaan als een bezetene op zoek naar de juiste film. Een horrorfilm of een thriller? Ik vrees dat ze al genoeg spanning heeft meegemaakt vandaag. Een komedie betekent misschien dat ik de gebeurtenissen van deze avond te licht opneem. Romantiek is waarschijnlijk niet aan de orde, maar een fictiefilm kan er wel mee door. Star Wars, Transformers of Harry Potter? Aliens die vechten in de ruimte, aliens die vechten op aarde of een tovenaarsleerling die het kwade wil overwinnen. Ik denk dat de laatste optie voor haar de beste is. 'Het zal Harry Potter worden. Is dat goed voor jou of heb je die film al gezien?'

Ze schudt traag haar hoofd en vraagt met een nieuwsgierige blik op haar gezicht: 'Waar gaat die film over?'

'Ken je die niet?' Mijn mond valt open. Iedereen kent deze tovenaarsleerling toch. 'Wel, het is een magische film... Je zal moeten kijken om het te zien,' plaag ik haar speels. Ik duw tegen een paneel van het muurvullend wandmeubel tegenover de bank en het schuift automatisch open.

Met grote ogen en open mond kijkt Lorelai naar de tv die aanspringt.

'Heb je nog nooit zo'n grote televisie gezien?'

Weer schudt ze haar hoofd en ze slikt.

Na even zoeken selecteer ik 'Harry Potter en de steen der wijzen'. De film begint traag dus haal ik nog wat chips en cola uit de keuken. Met een zwierig gebaar plaats ik de drank en het eten op de koffietafel. Ze kijkt me met een lieve glimlach aan en zit al met haar benen opgekruld in het hoekje van de sofa. Ik grijp nog even een deken en gooi

die vlotjes over haar heen terwijl ik haar gezicht en schou-  
ders vrijlaat. Voorzichtig neem ik dichterblijfs dan daar-  
net. Lorelai staart ongelovig naar professor Anderling die  
van een kat in een mens verandert en merkt het niet op. We  
kijken samen gezellig naar de film.

Na een plaspauze wil ik de film laten verder spelen. Maar  
ik zou ook graag praten met haar. Ik besluit één vraag te  
stellen: 'Ben je al eens eerder in dat café geweest?'

Lorelai slikt snel haar chip door, drinkt nog een slokje  
cola en zegt dan: 'Dit was mijn eerste en ook mijn laatste  
keer. Ik ging... euh... omdat mijn vriendinnen dat ook de-  
den. Daar moest ik een jongen verleiden hadden ze me ge-  
zegd. Dit moet als onderdeel van de verkleuringsrite...'

'Mooie vriendinnen heb jij,' bemerk ik geïrriteerd. 'Eh...  
wat bedoel je met verkleuringsrite?'

Lorelai fronsst haar voorhoofd. 'Wanneer wij een be-  
paalde leeftijd bereiken, moeten we een soort ... euh ... tes-  
ten doorstaan.'

'Een soort ontgroening, zoals de studenten die gaan stu-  
deren?' vraag ik nu eerder nieuwsgierig.

'Euh ...ja.'

'Wie bedoel je met die 'we'?'

Lorelai weet even niet wat te zeggen.

'Ben je uit dit dorp afkomstig?' vraag ik haar in de hoop  
dat ze weer begint te spreken.

'Nee, ik kom van verder. Mijn familie en vrienden wonen  
in een afgelegen plaats en we hebben er onze eigen regels  
en tradities,' antwoordt ze eerder snibbig.

Deze reactie heeft mijn antenne snel opgepikt. Ik wil  
meer weten over haar. 'Oei, hoe geraak je dan thuis?' vraag  
ik met gespeelde ongerustheid.

'Mijn ... oma woont aan de rand van dit dorp. Ze woont  
hier eigenlijk niet ver vandaan.' Ze kijkt me uitdagend aan.  
'Ik wil anders wel vertrekken als je liever alleen bent,' zegt

ze gemaakt vriendelijk. Ondertussen staat ze op uit de sofa.

Voor ik het goed en wel besef, spring ik ook recht en raak ik haar arm aan. 'Nee, ga nog niet weg,' zeg ik met lichtjes overslaande stem. 'Ik zal stoppen met praten en de film terug aanzetten.'

Wanneer ze zich weer op de zitbank laat zakken, slaak ik een voorzichtige zucht. Vanuit mijn ooghoeken bekijk ik haar eens goed terwijl ik de film weer laat spelen. Rond haar mond speelt een zelfvoldane lach. Oh vrouwen, ze kunnen je laten springen als een schoothondje. Ik ken dit mooie meisje helemaal nog niet lang, maar toch wil ik al niet dat ze weggaat of slecht over me denkt.

We kijken weer verder naar Harry Potter. Hij hangt net op de rug van de trol, klaar om zijn toverstok in diens neus te planten. Ik voel Lorelai veranderen van houding en plaats. Ze wrijft over haar ribben aan de rechterkant van haar lichaam, komt dicht bij mij zitten en leunt achterover tegen de zachte rugleuning. Mijn lichaam verraadt hoe interessant ik haar vind, gespannen als een boog zit ik naast haar.

Wanneer de film gedaan is, rekt ze zich opnieuw uit, lenig als een kat. 'Zo, dat is dus magie. Dat kan ik ook,' zegt ze overtuigd.

Klaarwakker zit ik rechtop met een gevoel dat me duidelijk maakt dat zij toch anders is. 'Is dat waar?' vraag ik enthousiast.

Lorelai kijkt me inschattend aan en zegt dan: 'Nee, het is niet waar.' Ze schatert van het lachen, terwijl ik er beduusd bij zit. Als ik haar zo bezig zie, neem ik snel een kussen en sla dat voorzichtig maar welgemikt tegen haar gezicht.

'Het was een grapje,' zegt ze. Met haar armen schermt ze haar hoofd af tegen mijn herhaalde tikken met het dons. Daarna grijpt ze mijn beide onderarmen vast en ik laat meteen mijn wapen los. Gniffelend zegt ze: 'Ik zal het nooit